סטפנו קאגוֹל: תקופת המבול

12 בדצמבר, 2020 - 6 בפברואר, 2021

מיצב הווידיאו "תקופת המבול" של סטפנו קאגול הוא נרטיב המגשר על שני אזורי זמן: הזמן המיתי - המגולם פה באמצעות הדימוי הארכיטיפי והעל-זמני של המבול, כפי שהוא מוצג בספר בראשית; וזמנה של ההיסטוריה בת-זמננו, הדוחקת בנו להתמודד עם גישתנו הפזיזה לטבע. בפרויקט הזה, המבול לא רק מסמל, לדידו של האמן, את שינויי האקלים, אלא גם מייצג מושג בזכות עצמו, המכיל בחובו חלק ניכר מן המחקר שהוא מנהל מאז תחילת הקריירה שלו. מבחינה זו, יצירה חדשה זו - והאפיזודות שלה - היא בגדר סיכום ובה בעת עוד צעד אחד קדימה; אולם מה שנותר לאורך כל הדרך הזאת זה רצונו העז של האמן להעמיד את מודעותנו בסימן שאלה.
—ג'ורג'יה קאלו

מיצב וידיאו דו-ערוצי זה, מציג שישה פרקים המשקפים את יחסנו עם הטבע, ואת סכנת המבול הממשמשת ובאה כסיכום של כל התהפוכות הפוקדות אותנו בימים אלה. העבודה על הפרויקט "תקופת המבול" של סטפנו קאגול (יליד 1969, טרֶנטו, איטליה; חי ועובד בהרי הדולומיטים) החלה בנובמבר 2019 והפכה לנבואית ביחס למצב העיניים הנוכחי. בהשראת הדימוי המקראי של המבול ובהמשך לקו התופש את האמנות, המדע והמיתוסים כמצויים בדיאלוג בלתי פוסק, "תקופת המבול" חוקר סוגיות גלובליות כגון תופעות אקלימיות קיצוניות, עליית מפלסי הימים, היעלמות הקרחונים, שינויים בטבעם של הרוחות, מקורות האנרגיה והיכחדות של מינים.

בהשראת המושג "היפר-אובייקטים", שטבע הפילוסוף טימותי מורטון בספר בשם זה (*Hyperobjects: Philosophy and Ecology after the End of the World*), אשר ראה אור ב־2013, האמן מתבונן ב"דברים" הנמצאים לנגד עינינו ואף על פי כן אנו מתקשים לקלוט אותם בשל מידותיהם העצומות ואופיים המפוזר, רב-הצורות ובר-השינוי עד מאוד. על פי קאגול, מים ואש, שטפונות בממדים חסרי תקדים, שריפות ענקיות שטרם נראו כמותן, מִדבּוּר ועליית מפלס הימים הם התגלמויות האוקסימורוניות של המערכת המורכבת של מציאות המצויה בתהליך של שינוי מתקדם; לפיכך, מצב כזה הוא כה נפוץ ורב-פנים עד כי הוא מצריך כלים חדשים, לא רק כדי להשיגו, אלא אפילו כדי לתפוש אותו. התעניינותו של קאגול במבול המקראי נובעת מעובדת היותו ברור כל כך, מוגדר, מונוליתי וחלק מְרגש קיבוצי; עם זאת, בה במידה מסקרן אותו הרעיון המונח בבסיסו של מהלך ערעור הסטטוס קוו. בהדהדו או, ליתר דיוק, בחזותו את התרחיש העכשווי ואת המשבר העולמי תוצאת מגפת הקורונה, האמן מכריז כי "אנחנו התחממות גלובלית. אנחנו פנדמיה. אנחנו מבול".

תכנית פתוחה לציבור

9 בדצמבר, 19:00 שעון ישראל, ישודר בזום *תקופת המבול:* דיון שולחן עגול בהשתתפות סטפנו קאגול (אמן), ג'ורג'יה קאלו (חוקרת אמנות ואוצרת), סילבנה גרקו (מרצה בכירה לסוציולוגיה, המכון ליודאיקה באוניברסיטה הפתוחה של ברלין), ומרייקה דיטמר (מנהלת תכנית המעורבות הציבורית ב־TBA21–Academy, Thyssen-Bornemisza Art Contemporary וינה / מדריד).

"סטפנו קאגול: תקופת המבול" באוצרותה של ג'ורג'יה קאלו הוצגה בסניפים שונים של המכון האיטלקי לתרבות בברלין ובווינה בשיתוף עם מומנטום ברלין ו־IIFCA - קרן איטליה-ישראל לתרבות ולאמנויות. התערוכה בתל אביב מתקיימת כחלק מ־"Giornata del contemporaneo – Italian Contemporary Art 2020", בתמיכת המכון האיטלקי לתרבות בתל אביב ותוכנית (מס' 6, 2019) של המועצה האיטלקית לקידום אמנות איטלקית עכשווית בעולם באמצעות הדירקטוריון הכללי ליצירתיות עכשווית של המינסטריון האיטלקי למורשת ופעילויות תרבותיות ולתיירות.

The Time of the Flood [תקופת המבול], 2020

וידיאו HD, משך הקרנה כולל: 35:00 דק'

Gezeitenkraft [כוח גאות] – 04:20 דק'

בפעולה זו, האמן יורד לחקר האיזון בין המין האנושי לטבע. גורמים רבים ממלאים תפקיד בכך: מפלס הים, רוחות, ניצול, זיהום הסביבה ומשאבי אנרגיה. בעוד שהם באים לידי ביטוי באופן נמרץ, אם כי לא נפיץ, האמן ניגש אליהם, מנסה *לחדור לתוכם*, תוך כדי עיון באופיים הטרנספורמטיבי בצומת דרכים גיאולוגי וגיאו-פוליטי: ים ואדֶן (דנמרק / גרמניה / הולנד), אזור סיפי של גאות ושפל בין סביבות מוצפות במים להתערבויות אנושיות שמטרתן ל"ביית" את מי הים. (בוצע ב־3 בנובמבר, 2020)

Signal to the Future [איתות לעתיד] – 03:00 דק'

בעלות השחר, האמן משגר איתות SOS, אזהרה על נוכחותו, ניסיון לשדר, להאיר, את האפלה – פעולה סימבולית ואוניברסלית המדרבנת הרהורים על ההווה שבו אנו חיים, בין תקווה, תחושת סכנה והתערבות אנתרופוגנית. אתרה של הפעולה הזאת הוא הפיאצה האיקונית של הקתדרלה בברסאנונֶה (איטליה), כשהייתה ריקה מאדם בשיא הקורונה. הדימויים המתעדים את הפעולה הזאת שודרו בכמה ערוצי תקשורת בינלאומיים והגיעו ליותר מ־400 מיליון צופים. (בוצע ב־16 במאי, 2020)

Abiogenesis [מוצא החיים] – 03:25 דק'

האמן מביט למטה מקצה מצוק וולקני עתיק המשתפל ויורד אל מעיה האפלים ביותר של הארץ; הוא מסתכן ומתקרב אל לוע הר געש, הנראה כמו קדרה חלולה גדולה שנוצרה זמן קצר אחרי התרוקנותו של מאגר המַגְמָה בהתפרצות הר געש. הלוע מכוסה בשלולית של מים צמיגיים לבנבנים מבעבעים ללא הפסקה ופולטים גזים שעולים ממרחק של יותר מ־2,000 מטרים בעומק האדמה. בניסיון לחדור לבדו לאזור הוולקני של מאנציאנה (איטליה) – השוכן במרחק קילומטרים אחדים מאגם בראצ'יאנו – שהיה פעיל בפרק הזמן שמלפני 500,000 ועד 40,000 שנים, האמן מהרהר על מוצא החיים בתקופה שקדמה להולדתו של חומר חי. (בוצע ב־13 ביולי, 2020)

Fathom [מדידת עומק] – 06:50 דק'

האנדוסקופ על קרקע הים מזכיר לנו את הצורך להעמיק ולחקור את הדברים, להבין את מה שאיננו יכולים לראות למרות העובדה שהוא נמצא ממש לנגד עינינו. המים מעלים על הדעת את עליית מפלס הים, את התמוססות הקרח הנצחי – את "המבול" – בהפכם לסינתזה של מערכת היחסים הבלתי מאוזנת שלנו עם הטבע. שוב, האמן משתמש בהתקן טכני כדי לשלוח אות, הפעם מנורדהאפן, מפרץ פנימי על תעלה של נהר השפרֶה. כאן, בלב ברלין, מים מטרופוליטניים "מתגלים" במלוא סבלם. (בוצע ב־24 בינואר, 2020)

Antagonismus [אנטגוניזם] – 06:50 דק'

האמן בוחר במים ואש, יסודות מנוגדים מובהקים, כדי לאתחל קריאה מורכבת יותר של אנטגוניזם. בדרך כלל, המים מכבים אש; אולם בפעולה זו אנו עדים לאש ש"תוקפת" מים. באקולוגיה, אנטגוניזם מרמז לפעולה ישירה של יסוד אחד נגד משנהו, והאמן, המודע לרמיזה הזאת, אינו יכול שלא לראות באדם ובטבע כמי שמצויים בניגוד חסר פתרון זה עם זה. בפעולה זו – הצתת להבה כתוצאה משילוב של מצית וספריי לשיער – ממוקמת בסביבות הפלוגהאפֶנזֶה, אגם המצוי ליד נמל התעופה טֶגֶל בברלין, מהדהדת פעולה קודמת, מלפני עשר שנים, שבה הבעיר האמן אש באזור הארקטי. (בוצע ב־29 בינואר, 2020)

Just Before [רגע לפני] – 10:45 דק'

בסביבה עירונית בתכלית, משמיע האמן אזעקת אזהרה מפני סכנה ממשמשת ובאה; במעין טקס שמאני, הוא מפעיל אזעקה אנלוגית, שהופכת לכלי לגירוש שדים ובד בבד מדגישה את העתיד להתרחש. ברגע, נראים שלושה בניינים מזוהים מברלין: מגדל הטלוויזיה, האדריכלות העכשווית של רובע אירופה-סיטי החדש ולבסוף, בניין הרייכסטאג. (בוצע ב־18 בינואר, 2020)

ستيفانو كاغول: زمن الطوفان

12 كانون أول، 2020 - 6 شباط، 2021

"زمن الطوفان" للفنان الإيطالي ستيفانو كاغول هو بمثابة جسر سرديّ بين منطقتَيْن زمنيّتَيْن: زمن الأسطورة – يتجسد هنا في الطراز البدائي الأبدي للطوفان العظيم كما جاء في سفر التكوين؛ والزمن الآخر هو زمن التاريخ المعاصر الذي يحثّنا على مواجهة موقفنا المتهوّر إزاء الطبيعة. يتجاوز الطوفان في هذا المشروع دوره الرمزي بوصفه مؤشّرًا للتغيّر المناخي، ويتحوّل إلى مفهوم مستقلّ بحدّ ذاته جامعًا بذلك مجُمل الأبحاث التي أجراها الفنان خلال مسيرته المهنية، وينجلي هذا بوضوح في العمل الجديد بحلقاته العدّة، فيتشكّل العمل كمحصّلة لإنتاج الفنان وخطوة يخطوها نحو الأمام في الوقت ذاته؛ إلّا أن العنصر الثابت في هذا المسار هو رغبة الفنان الدؤوبة على طرح التساؤلات حول درجة وعينا.
—جورجيا كالو

يُعرض عمل الفيديو التركيبي في قناتيْ بثّ تشمل ستّ حلقات تصوّر علاقتنا بالطبيعة والخطر الوشيك وتُظهر الطوفان بوصفه خلاصة للاضطرابات كافّة – بدأ إنتاج العمل "زمن الطوفان" لستيفانو كاغول (*1969، ترينتو، إيطاليا؛ يعيش ويعمل في دولوميت) في تشرين الثاني عام 2019 وأصبح فيما بعد صورة تنبئيّة تشي بظروف الحياة الراهنة. يبحث "زمن الطوفان" في قضايا عالمية مثل الظواهر الجويّة العاتية، وارتفاع مستوى البحر في مناطق عدة، واختفاء الأنهار الجليدية، وتقلبات الرياح، ومصادر الطاقة، والانقراض، مستلهمًا إياها من الخطّ الإنتاجي القائم على استمرارية الحوار بين الفن والعلوم والأسطورة.

يتناول الفنان مفهوم "فرط المواضيع" [hyperobjects]، عبارةٌ نحتها الفيلسوف تيموثي مورتون في كتابه Hyperobjects: Philosophy and Ecology after the End of the World الصادر عام 2013 – ويتأمل "المواضيع" المطروحة أمام عيوننا من جهة، والتي يستحيل علينا استيعابها نظرًا لحجمها سريع التضخم، وانتشارها الدرامي وتعدّد أشكالها وتسارع تقلباتها. ويرى كاغول أن المياه والنيران والفيضانات المهولة ذات الأبعاد الخارقة للطبيعة، إضافةً إلى الحرائق شديدة الاستعار وظاهرة التصحر وارتفاع مستوى سطح البحر جميعها تجسيدات متناقضة لنظام الواقع المعقد والمتغيّر في كل لحظة. لذا، يستوجب انتشار الحالة الراهنة وتعدد وجوهها توفُّرَ أدوات جديدة لا لفهمها فحسب، بل لإدراكها أوّلًا. يهتم كاغول بطوفان نوح لكونه صريحًا في وضوحه ومحتومًا ومتآلفًا ومتداولًا في الشعور الجمعيّ؛ وما يهمه، إضافةً إلى ما ذُكر، هو الفكرة الدفينة المشغولة بتقويض الوضع الراهن. يُصرّح الفنان علنًا "نحن الاحتباس الحراري. نحن الأوبئة. نحن الطوفان" متصورًا بهذا التصريح السيناريو الجاري والأزمة العالمية التي نجمت عن وباء كوفيد-19، مردّدًا إياها كصدى لحالة العالم الراهنة.

البرنامج
9 كانون أول، في الساعة 7 مساءً بتوقيت القدس في بثّ عبر تطبيق زوم – زمن الطوفان: دائرة مستديرة يشارك فيها ستيفانو كاغول (فنان)، وجورجيا كالو (قيمة معارض ومؤرخة فن)، سيلفانا غريكو (أستاذة مساعدة في علم الاجتماع، Institut für Judaistik Freie Universität Berlin) وماريكي ديتمر (مديرة الشراكة العامة فيTBA21–Academy, Thyssen-Bornemisza Art Contemporary، فيينا / مدريد)

"ستيفانو كاغول: زمن الطوفان" معرض نسقته قيمة المعارض الضيفة جورجيا كالو، وقد قُدّم في السابق في عروض عدة في المراكز الثقافية الإيطالية في برلين وفيينا، بالتعاون مع مومنتوم برلين وIIFCA – المؤسسة الإيطالية-الإسرائيلية للثقافة والفنون. يأتي العرض في تل أبيب من ضمن نشاطات "Giornata del Contemporaneo – Italian contemporary Art 2020" وبدعم من المركز الثقافي الإيطالي في تل أبيب و Italian Council (النسخة السادسة، 2019) بهدف الترويج للفن الإيطالي المعاصر حول العالم بمبادرة المديرية العامة للإبداع المعاصر التابعة لوزارة التراث الثقافي والأنشطة والسياحة في إيطاليا.

The Time of the Flood [زمن الطوفان]، 2020

فيديو HD، مدة العرض: 35:00 دقيقة

Gezeitenkraft [قوة المد والجزر] – 04:20 دقائق

يتعمق الفنان في هذا الفعل الأدائي في التوازن ما بين البشر والطبيعة. عناصر عدّة تلعب أدوارًا بارزة هنا: مستوى سطح البحر، الرياح، الاستغلال، التلوث البيئي، ومصادر الطاقة. تعبّر كل منها عن ذاتها بشكل كثيف دون إفراط يقودها إلى الانفجار، يقترب منها الفنان ويحاول الغوص فيها متأملًا التحولات الطارئة على الطبيعة في مفترق طرق جيومنطقي وجيوسياسي: بحر وادن (الدانمارك / ألمانيا / هولندا) وهو منطقة حدودية للمد والجزر بين الأراضي الرطبة والتدخلات البشرية الطامحة إلى "تهدئة" المياه. (أُنجزَ العمل في 3 تشرين ثانٍ، 2020)

Signal to the Future [إشارة الى المستقبل] – 03:00 دقائق

عند الفجر، يلوح الفنان بإشارة طوارئ، مطلقًا تنبيهًا يومئ إلى حضوره كمحاولة للتواصل وإشعال الضوء في الظلمة، وفي هذا الفعل الأدائي حركة رمزية كونية تدفعنا لتأمّل الحاضر حيث يختلط فيه الأمل بالشعور بالخطر والتدخل البشري. تجري أحداث هذا الفعل الأدائي في ساحة دومو الشهيرة في بريكسن (إيطاليا)، وتظهر مهجورة خاوية إثر انتشار الوباء. بُثّت الصور التي توثق هذا الفعل الأدائي على عدة قنوات إعلامية عالمية، وتعدّى عدد مشاهديها ال- 400 مليون مشاهد. (أُنجزَ العمل في 16 أيّار، 2020)

Abiogenesis [أصل الحياة] – 03:25 دقائق

ينظر الفنان نحو الأسفل أثناء وقوفه على حافة بركانية قديمة تغوص في أحلك أحشاء الأرض؛ يقترب مجازفًا من بحيرة بركانية يغمرها سائل أبيض كثيف، حفرةٌ جوفاء تشبه فوهة المرجل شكلًا، وهي ظاهرة تصاحب تفريغ صهارة الصخر في الانفجار البركاني، يتدفق السائل فيها باستمرار وتنفذ الغازات من عمق يتجاوز الألفي متر. في محاولة لاختراق المنطقة البركانية مانزيانا (على بعد بضعة كيلومترات من بحيرة براتشيانو في إيطاليا) بمفرده، وهي منطقة بركانية كانت نشطة قبل 500,000 عام و40,000 عام، يتأمل الفنان التولد التلقائي الذي يتبع انبعاث الحياة وعودتها إلى ما قبل الخلق. (أُنجزَ العمل في 13 تموز، 2020)

Fathom [قامة] – 06:50 دقائق

يوضح المنظار الداخلي المستخدم لتفحّص قاع البحر الحاجةَ للتعمق في تناول الأمور، ويؤكد ضرورة السعي إلى فهم ما هو غير مرئي على الرغم من حضوره أمام أعيننا. تتسبب المياه بارتفاع مستوى سطح البحر، وينجم عن ذوبان الجليد الصامد منذ الأزل – "الفيضان" – مزيجًا تختلط فيه علاقتنا المضطربة بالطبيعة. يوظف الفنان مرة أخرى جهازًا تقنيًّا لتمرير الإشارة، هذه المرة من نورهافين، مرفأ داخلي تابع لقناة في نهر شپري. هنا، في قلب برلين، تتدفق المياه المتروبولية مصرحّةً بعذاباتها. (أُنجزَ العمل في 24 كانون ثانٍ، 2020)

Antagonismus [تضاد] – 06:50 دقائق

يختار الفنان الماء والنار، عناصر متضادة بامتياز، لطرح قراءة أكثر تعقيدًا لفكرة الخصومة. في العادة، تخمد المياه النار؛ لكننا نشهد في هذا العمل النار "منقضة على" الماء. تُعرف الخصومة في العلوم البيئية كفعل يُقدم عليه عنصر واحد ضد عنصر آخر، وبناءً على هذا المؤشر، لا يسع الفنان إلا أن يرى الإنسان والطبيعة خصمَيْنَ في عراكٍ لا فكاك منه. نُفّذ هذا الفعل الأدائي في بحيرة فلوغهافينسي الواقعة بجوار مطار تيجل الدولي في برلين – وهو عبارة عن شعلة أُوقدَت باستخدام ولاعة وأنبوب بخاخ للشعر. يتردد في هذا الفعل الأدائي صدى حوادث سابقة أشعل فيها الفنان النار في القطب الشمالي. (أُنجزَ العمل في 29 كانون ثانٍ، 2020)

Just Before [لحظة قبل] – 10:45 دقائق

في بيئة مدينية بلا شكّ، يذيع الفنان تحذيرًا من خطر وشيك، ويبثّ إنذارًا مسموعًا؛ يشغّل الفنان صفارات الإنذار التناظرية بتقليدٍ شامانيٍ مرتجل، تصبح هذا الصفارات أداة لصدّ ما هو موشكٌ على الحدوث وللتأكيد عليه في ذات الوقت. تظهر في الخلفية ثلاث مبانٍ برلينية: برج التلفاز في برلين، المبنى المعماري المعاصر الجديد في حيّ آوروبا-سيتي، وأخيرًا، مبنى الرايخستاغ. (أُنجزَ العمل في 18 كانون أول، 2020)

Stefano Cagol: The Time of the Flood

December 12, 2020 - February 6, 2021

Public program

December 9, 7 pm IST, broadcasted on Zoom – *The Time of the Flood: A Roundtable* with Stefano Cagol (artist), Giorgia Calò (art historian and curator), Silvana Greco (Adjunct Professor of Sociology, Institut für Judaistik Freie Universität Berlin) and Mareike Dittmer (Director of Public Engagement at TBA21–Academy, Thyssen-Bornemisza Art Contemporary, Vienna / Madrid)

"Stefano Cagol: The Time of the Flood" is guest curated by Giorgia Calò and it has been previously presented in different iterations at Istituto Italiano di Cultura in Berlin and Vienna, in collaboration with Momentum Berlin and IIFCA – Italy Israel Foundation for Culture and the Arts. The presentation in Tel Aviv, part of "Giornata del contemporaneo – Italian contemporary Art 2020," is supported by Istituto Italiano di Cultura Tel Aviv and the Italian Council (6th Edition, 2019) program to promote Italian contemporary art in the world by the Directorate-General for Contemporary Creativity of the Italian Ministry of Cultural Heritage and Activities and Tourism.

Stefano Cagol's "The Time of the Flood" is a narrative bridge between two time zones: the time of the myth – here embodied by the archetypal and timeless image of the great flood, as told in the Book of Genesis; and the time of contemporary history, which urges us to face our reckless attitude to nature. With this project, the flood becomes for the artist not only the symbol of climate change; it also stands out as a concept of its own, incorporating much of the research carried out since the beginning of his career, so much so that this new work – and its episodes – is a sum and yet a step further; however what stays throughout this path is the artist's constant desire to question our awareness.
— Giorgia Calò

Presented as a two-channel video installation featuring six episodes which reflects on our relationship with nature, the imminent danger and the flood as the summa of all the upheavals – "The Time of the Flood" by Stefano Cagol (*1969, Trento, Italy; lives and works in the Dolomites) started in November 2019 and became prophetic of the current state of affairs. Inspired by the biblical image of the great flood and continuing a line that sees art, science and myth in continuous dialogue, "The Time of the Flood" investigates global issues such as extreme weather events, rising sea levels, the disappearance of glaciers, the mutation of winds, energy sources, and extinction.

Borrowing the notion of "hyperobjects" – as coined by philosopher Timothy Morton in his eponymous book *Hyperobjects: Philosophy and Ecology after the End of the World* published in 2013 – the artist looks at "things" that are in front of our eyes and yet – due to their fast magnitude, due to their dramatically diffused, multiform and changeable nature – are impossible to grasp. According to Cagol, water and fire, floods of unprecedented proportions, fires of incomparable magnitude, desertification and sea level rise are the oxymoronic embodiments of the complex system of reality's change-in-progress; therefore such state is so widespread and multifaceted that it requires new tools, not only to understand it, but even to perceived it. Cagol's interest in Noah's flood comes from its being so clear, definite, monolithic and shared in the collective feeling; however, what intrigues him is also its underlying idea of subversion of the status quo. Echoing, or rather envisioning, the current scenario and the global crisis that is consequential to the Covid-19 pandemic, the artist declares that "We are global warming. We are pandemics. We are the flood."

The Time of the Flood, 2020

HD video, total running time: 35:00 mins

***Gezeitenkraft* – 04:20 mins**

In this action, the artist delves into the balance between humankind and nature. Many factors come into play: sea level, winds, exploitation, pollution, and energy sources. While they manifest themselves, in an intense and yet not explosive manner, the artist approaches them, tries to *go into them*, contemplating their transformative nature at a geological and geopolitical crossroad: the Wadden Sea (Denmark / Germany / The Netherlands) a liminal area of tides between wetlands and human interventions that aimed at "taming" the waters. (Realized on November 3, 2020)

***Signal to the Future* – 03:00 mins**

At dawn, the artist launches an SOS sign, warning about his presence, an attempt to communicate, to illuminate the darkness – a symbolic and universal action that spurs reflections on the present we are living in, between hope, sense of danger and anthropogenic interference. The site of this action is the iconic Piazza del Duomo in Bressanone (Italy), in a deserted state, during the pandemic. The images documenting this action have been broadcasted by several international media outlets, reaching over 400 million viewers. (Realized on May 16, 2020)

***Abiogenesis* – 03:25 mins**

The artist looks down from the edge of an ancient volcanic precipice that sinks into the darkest bowels of the earth; he dangerously approaches a caldera – which is a large cauldron-like hollow that forms shortly after the emptying of a magma reservoir in a volcanic eruption – covered by a puddle of dense whitish water, continuously bubbling and expelling gasses that rise from a depth of over 2,000 meters. In an attempt to penetrate alone the volcanic area of Manziana (Italy) – a few kilometers from Lake Bracciano – that was active between 500,000 and 40,000 years ago, the artist ruminates on abiogenesis, which traces the birth of life back to non-living matter. (Realized on July 13, 2020)

***Fathom* – 06:50 mins**

The endoscope on the seabed recalls the need to go deep into things, to understand what we cannot see despite it being already in front of our eyes. The water evokes the sea level rise, the melting of the eternal ice – "the flood" – becoming a synthesis of our unbalanced relationship with nature. Once again, the artist employs a technical device in order to give a sign, this time from Nordhafen, an inner harbor of a canal of the river Spree. Here, in the center of Berlin, metropolitan waters "show" themselves in all their suffering. (Realized on January 24, 2020)

***Antagonismus* – 06:50 mins**

Water and fire, opposite elements par excellence, are chosen by the artist to trigger a more complex reading of antagonism. Usually, water extinguishes fire; however, in this action we witness fire "attacking" water. In ecology, antagonism indicates a direct action of one element against the other and aware of such indication, the artist cannot help but seeing man and nature in irresolvable opposition to each other. Set in Flughafensee, a lake near the the Tegel Airport in Berlin, this action – a flame created by the combination of a lighter and a hairspray can – echoes a former action, from ten years ago, in which the artist set fire on the Arctic. (Realized on January 29, 2020)

***Just Before* – 10:45 mins**

In an undeniably urban environment, the artist spreads a warning of imminent danger, he gives an audible alarm; in a sort of shamanic ritual, the artist turns on an analogue siren, which becomes the tool that exorcises and simultaneously underlines what is about to happen. On the background, three recognizable buildings of Berlin: the Fernsehturm, the contemporary architecture of the new Europacity Quartier and, finally, the Reichstag. (Realized on January 18, 2020)